

Rozdílová tabulka návrhu předpisu ČR s předpisy EU

k návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 118/2000 Sb., o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů

Navrhovaný právní předpis		Odpovídající předpis EU		
Ustanovení ČÁST PRVNÍ	Obsah	CELEX č.	Ustanovení	Obsah
§ 2 odst. 1	<p>~~(1) Zákon se nevztahuje na zaměstnance zaměstnavatele, který je~~</p> <p>~~a) právnickou osobou zřízenou zákonem, za předpokladu, že stát převzal její dluhy nebo se za ně zaručil,~~</p> <p>~~-~~</p> <p>~~b) územním samosprávným celkem.²⁾~~</p> <p>(1) Zákon se nevztahuje na zaměstnance zaměstnavatele, se kterým nelze vést insolvenční řízení podle insolvenčního zákona²⁾.</p>	32008L0094	Čl. 2 odst. 1	<p>1. Pro účely této směrnice je zaměstnavatel považován za platebně neschopného, pokud bylo na základě platební neschopnosti zaměstnavatele požádáno o zahájení kolektivního řízení podle příslušných právních a správních předpisů členského státu, jehož součástí je částečné nebo úplné zabavení aktiv zaměstnavatele a jmenování likvidátora nebo osoby s podobnou funkcí, pokud orgán, který je příslušný na základě zmíněných právních a správních předpisů,</p> <p>a) buď rozhodl o zahájení řízení;</p> <p>b) nebo konstatoval konečné zavření podniku nebo provozovny zaměstnavatele a nedostatek volných aktiv opravňujících k zahájení řízení.</p>
§ 2 odst. 3	<p>(3) Zákon se rovněž nevztahuje na zaměstnance, který byl v rozhodném období zaměstnancem zaměstnavatele, který je v platební neschopnosti, a současně v tomto rozhodném období byl ~~jeho statutárním orgánem nebo členem jeho statutárního orgánu~~ jeho statutárním orgánem, členem jeho statutárního orgánu nebo osobou, která má rozhodující vliv na činnost zaměstnavatele, a měl u tohoto zaměstnavatele ~~nejméně poloviční~~ podstatnou majetkovou účast.</p>	32008L0094	Čl. 12	<p>Tato směrnice se nedotýká možnosti členských států</p> <p>a) přijmout nezbytná opatření, aby se zamezilo zneužívání;</p> <p>b) odmítnout nebo omezit povinnost uhradit pohledávky podle článku 3 nebo záruční povinnost podle článku 7, pokud se zjistí, že splnění povinnosti není důvodné v důsledku zvláštních vztahů mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem a společných zájmů vyjádřených v tajné dohodě mezi nimi;</p> <p>c) odmítnout nebo omezit povinnost uhradit pohledávky podle článku 3 nebo záruční povinnost podle článku 7 v případě, že zaměstnanec byl sám nebo společně se svými blízkými příbuznými vlastníkem podstatné části podniku nebo provozovny zaměstnavatele a měl značný vliv na činnosti tohoto podniku nebo provozovny.</p>

§ 2 odst. 4	(4) Uplatní-li zaměstnanec ~~zaměstnavatele podle odstavce 1 písm. a)~~ mzdový nárok před tím, než stát převezme dluhy zaměstnavatele nebo se za ně zaručí, jeho nárok nezaniká ani poté, kdy stát tyto úkony ve vztahu k právnické osobě provede.	32008L0094	Čl. 1 odst. 2	2. Členské státy mohou výjimečně vyloučit z oblasti působnosti této směrnice pohledávky některých zaměstnanců z důvodu existence jiné formy záruky, je-li zjištěno, že poskytuje dotyčným osobám ochranu, která je rovnocenná ochraně vyplývající z této směrnice.
§ 2 odst. 5	(5) Zákon se nevztahuje na zaměstnance agentur práce, kterým je zprostředkováno zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) a § 66 zákona o zaměstnanosti a kteří byli plně uspokojeni z pojištění agentury práce sjednaného podle § 58a zákona o zaměstnanosti. Zaměstnancům, kteří byli částečně uspokojeni z pojištění sjednaného podle § 58a zákona o zaměstnanosti, lze mzdové nároky přiznat až do výše rozdílu mezi poskytnutým plněním podle věty první a nevyplacenými mzdovými nároky za splnění ostatních podmínek stanovených tímto zákonem.	32008L0094	Čl. 1 odst. 2	2. Členské státy mohou výjimečně vyloučit z oblasti působnosti této směrnice pohledávky některých zaměstnanců z důvodu existence jiné formy záruky, je-li zjištěno, že poskytuje dotyčným osobám ochranu, která je rovnocenná ochraně vyplývající z této směrnice.
§ 3 písm. a)	Pro účely tohoto zákona ~~a) se zaměstnancem rozumí fyzická osoba, s níž zaměstnavatel sjednal pracovní poměr, dohodu o provedení práce za podmínek stanovených zvláštním právním předpisem²⁰⁾ nebo dohodu o pracovní činnosti, na základě kterých jí vznikly v rozhodném období, mzdové nároky nevyplacené zaměstnavatelem; rozhodným obdobím je kalendářní měsíc, ve kterém 1. bylo vyhlášeno moratorium před zahájením insolvenčního řízení, byl podán insolvenční návrh, jakož i 3 kalendářní měsíce předcházející tomuto měsíci a 3 kalendářní měsíce následující po tomto měsíci;~~ ~~vláda může v odůvodněných případech nařízením prodloužit délku rozhodného období.~~ a) se zaměstnancem rozumí fyzická osoba, která je u zaměstnavatele v pracovním poměru nebo se kterou sjednal zaměstnavatel dohodu o provedení práce, pokud tato dohoda zakládá podle zvláštního právního předpisu²⁰⁾ účast na nemocenském pojištění anebo dohodu o pracovní činnosti, na jejichž základě jí vznikly v rozhodném období mzdové nároky uvedené v písmenu b) nevyplacené zaměstnavatelem; rozhodným obdobím je kalendářní měsíc,	32008L0094	Čl. 2 odst. 2 a 3	2. Tato směrnice se nedotýká vnitrostátního práva, pokud jde o definice výrazů „zaměstnanec“, „zaměstnavatel“, „odměna“, „nabytá práva“, a „nabývaná práva“. Členské státy však nesmějí z oblasti působnosti této směrnice vyloučit a) zaměstnance na částečný pracovní úvazek ve smyslu směrnice 97/81/ES, b) zaměstnance s pracovní smlouvou na dobu určitou ve smyslu směrnice 1999/70/ES, c) zaměstnance v dočasném pracovním poměru ve smyslu čl. 1 odst. 2 směrnice 91/383/EHS. 3. Členské státy nesmějí stanovit minimální dobu trvání pracovní smlouvy nebo pracovního poměru jako podmínku pro to, aby zaměstnanci mohli uplatnit své nároky podle této směrnice.
		32008L0094	Čl. 4 odst. 1 a 2	1. Členské státy mohou omezit povinnost záručních institucí uvedených v článku 3 uhradit pohledávky. 2. Pokud členské státy využijí možnosti podle odstavce 1, stanoví lhůtu, během níž musí záruční instituce uhradit nesplacené pohledávky. Tato lhůta nesmí být kratší než období pokrývající odměnu za tři poslední měsíce pracovního poměru přede dnem uvedeném v čl. 3 druhém pododstavci nebo po něm.

	<p>1. ve kterém bylo vyhlášeno moratorium před zahájením insolvenčního řízení,</p> <p>2. ve kterém bylo oznámeno zahájení insolvenčního řízení²¹⁾, nebo</p> <p>3. od kterého je nadnárodní zaměstnavatel považován za platebně neschopného v jiném členském státě Evropské unie,</p> <p>jakož i 3 kalendářní měsíce předcházející tomuto měsíci a 3 kalendářní měsíce následující po tomto měsíci; vláda může v odůvodněných případech nařízením prodloužit délku rozhodného období,</p>			<p>Členské státy mohou zahrnout toto tříměsíční minimální období do referenčního období v délce nejméně šesti měsíců.</p> <p>Členské státy, které stanoví referenční období v délce nejméně osmnáct měsíců, mohou omezit lhůtu, během níž musí záruční instituce uhradit nesplacené pohledávky, na osm týdnů. V tom případě se pro výpočet minimálního období použijí období nejpříznivější pro zaměstnance.</p>
§ 3 písm. b)	<p>Pro účely tohoto zákona</p> <p>b) se mzdovými nároky rozumějí mzda nebo plat, jejich náhrady a odstupné, které zaměstnanci náležejí z pracovního poměru, nebo odměna, popřípadě její náhrada, která zaměstnanci náleží podle dohody o provedení práce za podmínek stanovených zvláštním právním předpisem²⁰⁾ nebo dohody o pracovní činnosti, jejichž výplatu neprovedl zaměstnavatel, který je v platební neschopnosti,</p>	32008L0094	Čl. 1 odst. 1	(1) Tato směrnice se vztahuje na pohledávky zaměstnanců vznikající z pracovních smluv nebo pracovních poměrů vůči zaměstnavatelům, kteří se nacházejí v platební neschopnosti ve smyslu čl. 2 odst. 1.
§ 3 písm. c)	<p>Pro účely tohoto zákona</p> <p>e) je zaměstnavatel v platební neschopnosti, jestliže neuspokojil splatné mzdové nároky⁴⁾ zaměstnanců, a to dnem následujícím po dni, kdy na něho bylo vyhlášeno moratorium před zahájením insolvenčního řízení, nebo po dni, kdy byl na něho podán insolvenční návrh u příslušného soudu v České republice⁵⁾, nebo u nadnárodního zaměstnavatele také dnem, kdy byl prohlášen za platebně neschopného u příslušného orgánu v jiném členském státě Evropské unie^{5a)}</p> <p>c) je zaměstnavatel v platební neschopnosti, jestliže neuspokojil splatné mzdové nároky zaměstnanců, a to dnem následujícím po dni, kdy na něho bylo vyhlášeno moratorium před zahájením insolvenčního řízení, anebo dnem následujícím po dni, kdy bylo oznámeno zahájení insolvenčního řízení příslušným soudem v České republice nebo u nadnárodního zaměstnavatele také dnem, od kterého je považován za platebně</p>	32008L0094	Čl. 2 odst. 1	<p>1. Pro účely této směrnice je zaměstnavatel považován za platebně neschopného, pokud bylo na základě platební neschopnosti zaměstnavatele požádáno o zahájení kolektivního řízení podle příslušných právních a správních předpisů členského státu, jehož součástí je částečné nebo úplné zabavení aktiv zaměstnavatele a jmenování likvidátora nebo osoby s podobnou funkcí, pokud orgán, který je příslušný na základě zmíněných právních a správních předpisů,</p> <p>a) buď rozhodl o zahájení řízení,</p> <p>b) nebo konstatoval konečné zavření podniku nebo provozovny zaměstnavatele a nedostatek volných aktiv opravňujících k zahájení řízení.</p>
		32008L0094	Čl. 9 odst. 3	Členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění, aby se v případech uvedených v odst. 1 tohoto článku při určování stavu platební neschopnosti zaměstnavatele ve smyslu této směrnice přihlíželo k rozhodnutím přijatým v rámci úpadkového řízení podle čl. 2 odst. 1, o jehož zahájení bylo požádáno v jiném členském státě.

	neschopného v jiném členském státě Evropské unie podle přímo použitelného předpisu Evropské unie^{5a)},	32015R0848	Čl. 3 odst. 1	<p>(1) Soudy členského státu, na jehož území jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, jsou příslušné k zahájení insolvenčního řízení ("hlavní insolvenční řízení"). Místem, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, je místo, ze kterého dlužník své zájmy pravidelně spravuje a které je zjiitelné třetími osobami.</p> <p>V případě společnosti nebo právnické osoby se za místo, kde jsou soustředěny její hlavní zájmy, považuje její sídlo, pokud není prokázán opak. Tato domněnka platí pouze v případě, že v období tří měsíců před podáním návrhu na zahájení insolvenčního řízení nedošlo k přesunu sídla do jiného členského státu.</p> <p>V případě osoby samostatně výdělečně činné se za místo, kde jsou soustředěny její hlavní zájmy, považuje hlavní místo jejího podnikání, není-li prokázán opak. Tato domněnka platí pouze v případě, že v období tří měsíců před podáním návrhu na zahájení insolvenčního řízení nedošlo k přesunu hlavního místa podnikání této fyzické osoby do jiného členského státu.</p> <p>V případě ostatních fyzických osob se za místo, kde jsou soustředěny jejich hlavní zájmy, považuje jejich obvyklé místo pobytu, není-li prokázán opak. Tato domněnka platí pouze v případě, že v období šesti měsíců před podáním návrhu na zahájení insolvenčního řízení nedošlo k přesunu obvyklého místa pobytu do jiného členského státu.</p>
§ 4 odst. 5	(5) u nadnárodního zaměstnavatele ode dne zveřejnění rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení u příslušného orgánu v jiném členském státě Evropské unie podle přímo použitelného předpisu Evropské unie^{5a)}	32015R0848	Čl. 24 odst. 1	(1) Členské státy na svém území vytvoří a vedou jeden či více rejstříků, ve kterých zveřejňují informace týkající se insolvenčních řízení (dále jen "insolvenční rejstříky"). Tyto informace se zveřejňují co nejdříve po zahájení daných řízení.
		32008L0094	Čl. 9 odst. 3	Členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění, aby se v případech uvedených v odst. 1 tohoto článku při určování stavu platební neschopnosti zaměstnavatele ve smyslu této směrnice přihlíželo k rozhodnutím přijatým v rámci úpadkového řízení podle čl. 2 odst. 1, o jehož zahájení bylo požádáno v jiném členském státě.
§ 5 odst. 1	(1) Mzdové nároky může zaměstnanec uplatnit nejvýše v rozsahu odpovídajícím splatným mzdovým nárokům za 3 kalendářní měsíce rozhodného období. Po uspokojení alespoň části uplatněných mzdových nároků může Úřad práce České republiky prostřednictvím krajské pobočky Úřadu práce uspokojit další mzdové nároky téhož zaměstnance uplatněné vůči témuž zaměstnavateli až po uplynutí kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v	32008L0094	Čl. 4 odst. 1	1. Členské státy mohou omezit povinnost záručních institucí uvedených v článku 3 uhradit pohledávky.
			Čl. 9 odst. 2	2. Rozsah práv zaměstnanců určuje právo, kterým se řídí příslušná záruční instituce

	němž uplynulo 12 měsíců od posledního měsíce, za který byl mzdový nárok žadatele Úřadem práce České republiky uspokojen.			
§ 8 odst. 1	(1) Souhlasí-li výše mzdových nároků a doba, za kterou zaměstnanec uplatňuje mzdové nároky, s písemným vykazáním dlužných mzdových nároků provedeným ~~zaměstnavatelem nebo správcem~~ osobou s dispozičním oprávněním , Úřad práce České republiky prostřednictvím krajské pobočky Úřadu práce do 10 pracovních dnů od předložení tohoto vykazání ~~zaměstnavatelem nebo správcem~~ osobou s dispozičním oprávněním oznámí zaměstnanci termín, způsob jejich uspokojení a údaj o období, za které mzdové nároky uspokojí, a dá peněžnímu ústavu příkaz k úhradě.	32008L0094	Čl. 4 odst. 2	Pokud členské státy využijí možnosti podle odstavce 1, stanoví lhůtu, během níž musí záruční instituce uhradit nesplacené pohledávky. Tato lhůta nesmí být kratší než období pokrývající odměnu za tři poslední měsíce pracovního poměru přede dnem uvedeném v článku 3 druhém pododstavci nebo po něm. Členské státy mohou zahrnout toto tříměsíční minimální období do referenčního období v délce nejméně šesti měsíců.
§ 8 odst. 2	(2) Uplatnil-li zaměstnanec mzdové nároky ve lhůtě podle § 4 odst. 5 a od písemného vykazání dlužných mzdových nároků ~~zaměstnavatelem nebo správcem~~ osobou s dispozičním oprávněním uplynulo více než 10 pracovních dnů, oznámí Úřad práce České republiky prostřednictvím krajské pobočky Úřadu práce zaměstnanci termín, způsob uspokojení nároků a údaj o období, za které mzdové nároky uspokojí, a dá peněžnímu ústavu příkaz k úhradě do 10 pracovních dnů ode dne, kdy obdržel žádost zaměstnance.	32008L0094	Čl. 4 odst. 2	2. Pokud členské státy využijí možnosti podle odstavce 1, stanoví lhůtu, během níž musí záruční instituce uhradit nesplacené pohledávky. Tato lhůta nesmí být kratší než období pokrývající odměnu za tři poslední měsíce pracovního poměru přede dnem uvedeném v článku 3 druhém pododstavci nebo po něm. Členské státy mohou zahrnout toto tříměsíční minimální období do referenčního období v délce nejméně šesti měsíců.
§ 10 odst. 1	(1) Úřad práce České republiky prostřednictvím krajské pobočky Úřadu práce před uspokojením mzdových nároků podle § 8 z nich provede srážky a odvody podle zvláštních právních předpisů ⁹⁾ , které měl provést zaměstnavatel za zaměstnance za příslušná měsíční období. Jestliže Úřad práce České republiky prostřednictvím krajské pobočky Úřadu práce rozhodl o mzdovém nároku podle § 8a a 9, provede srážky a odvody podle zvláštních právních předpisů z přiznaného mzdového nároku. Z přiznaného mzdového nároku, který odpovídá odstupnému, odečte Úřad práce České republiky prostřednictvím krajské pobočky Úřadu práce kompenzaci podle § 44b zákona o zaměstnanosti, pokud byla zaměstnanci přiznána.	32008L0094	Čl. 1 odst. 2	Členské státy mohou výjimečně vyloučit z oblasti působnosti této směrnice pohledávky některých zaměstnanců z důvodu existence jiné formy záruky, je-li zjištěno, že poskytuje dotyčným osobám ochranu, která je rovnocenná ochraně vyplývající z této směrnice.

Poř.č.	Číslo předpisu EU (kód CELEX)	Název předpisu EU
1.	32008L0094	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/94/ES ze dne 22. října 2008, o ochraně zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele, kterou se mění Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/74/ES ze dne 23. září 2002
2.	32015R0848	Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848 ze dne 20. května 2015 o insolvenčním řízení ze dne 25. května 2015